

ca 1980

Av och/eller med

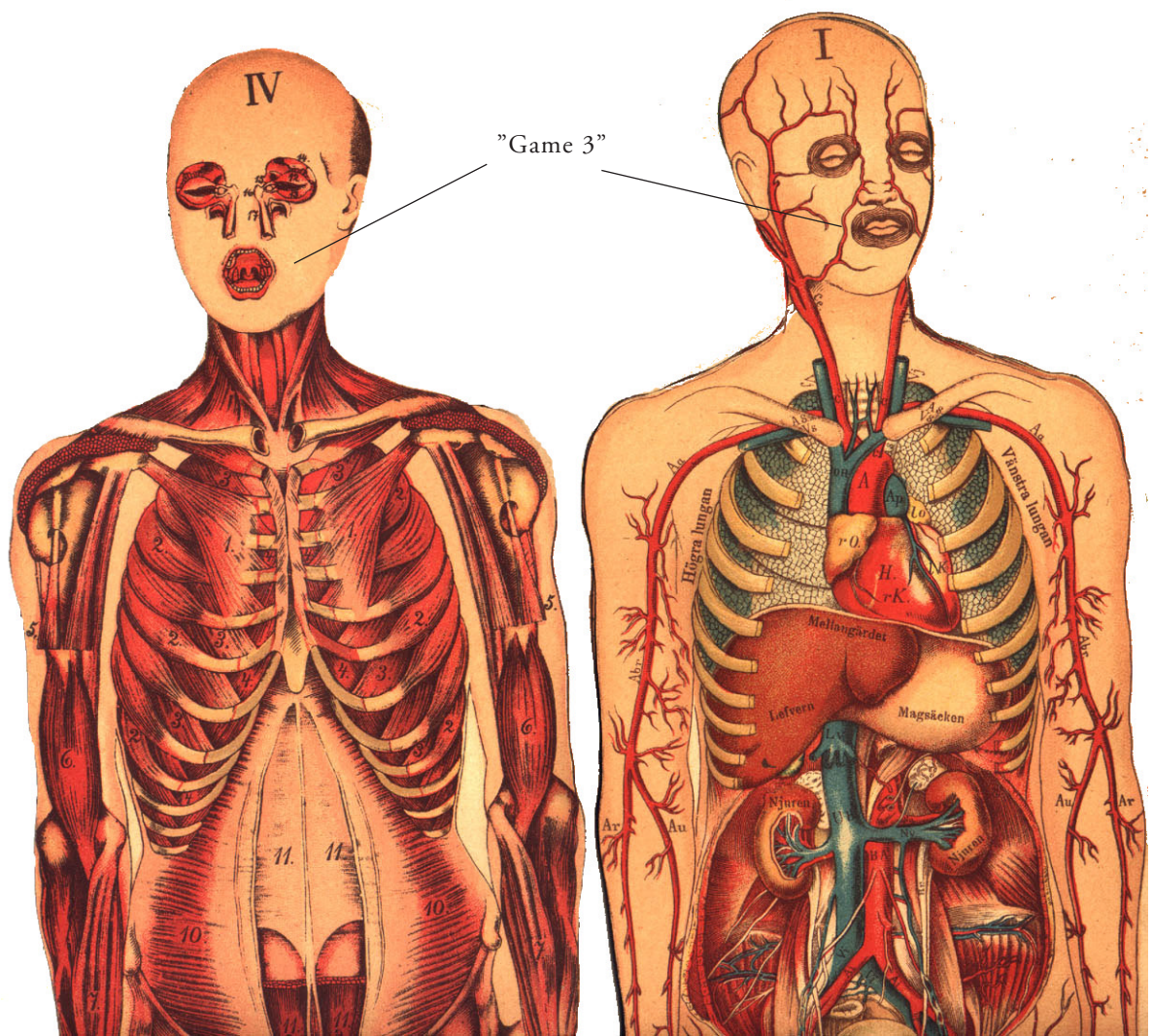
Jocke
Lina
Wille
Martin
Anders S
Anders N
Jenny
Tobbe
Emma
Per
Fredrik
Pia
Olle
Carro
Sofia
Jan

Vi åker Jeep/Vuxenspel/SNPA4
m.fl., dock ej Acke

Chaufför: Oscar Söderström

I Kina: Filip

I Kanada: Jan

Per på sjukhuset

Spelare: 6

Roller: Per, Johansson, Tobias, Martin, Jocke, Wilhelm

Kommentar: Denna scen syftar till att spegla alla de möten med Per i sjukhussängen som vi gjort de senaste sex månaderna. Per har nu överlevt sin diagnos med två månader, och till och med känslan av att varje möte kan vara det sista har blivit slentrian. Döden har blivit slentrian. Det blir kanske så. Jag vet faktiskt inte.

Synopsis: Per ligger för döden och har besök av Johansson när resten av oss minus Olle stövlar in. Det blir ett möte mellan Johansson och oss, där spelarna inte vet att Johansson är Johansson och Johansson inte vet vilka spelarna är, eller vem Per är, för den delen. Johansson presenterar sig som Johan, så det är inte ens säkert att mindre vaksamma spelare förstår vem det är som är på besök. Scenen får gärna styras helt av spelarna. Om scenen kan bära för det kan man låta starta om scenen, låta Johansson sitta hos Per och möta oss, eller delar av oss, och successivt lära känna oss. Det kan bli ett ganska fint fyrverkeri av scener. Viktigt är att det inte slutar med att Per dör. Ingen dödsscen. Om spelarna får för sig någonting sådant – kapa scenen! Rädda Per. Och prata sedan om ”räddas men till vilket liv.”

Textkit

I en sal på lasarettet ligger Per och väntar på döden som han vet skall komma. Den död som han har valt framför impotens och inkontines. Men framförallt för att slippa öppnas upp. När jag är död kan de få karva i mig, men inte så länge jag lever, anförtror han Johansson, som inte riktigt kan förstå eller sympatisera med Pers motvilja mot operationer. Johansson har också sett döda kroppar, sönderstyckade, sönderslitna. Men aldrig själv karvat i en kropp. Han vet inte hur sågtänderna på epidermalsågen skickar skakningar och vibrationer genom plåthandtaget när man hunnit genom de första centimeterna brosk och kött. Hur det kryper i den döda kroppen av rörelseenergin. Det vet inte Johansson.

Johansson är ofta uppe hos Per. S:t Görans sjukhus ligger relativt nära Kronoberg, det är kanske åtta minuter för en vältränad svensk man i medelåldern. Kanske 10-12 minuter för Johansson. Per har inte kunnat gå på flera månader.

Mindre ofta är vi där. Tobias och Martin som ändå bor i Stockholm har dåligt samvete. Wille och Jocke kommer inte på besök lika ofta längre. Olle är i Finland, vad kan jag säga? Pers hud är bleksiktig och fläckig. Det är som om pigmenten hade försvunnit. Födelsemärkena har växt till otroliga blaffor, missfärgningar. All beröring som inte är varsam ger blåmärken. Sköterskorna har svårt att hitta ställen att ge sprutor. All medicinering ges i form av stolpill. Pers kropp tycks oförmögen att ta upp föda. Istället sjunker den samman, förtär sig själv inifrån.

Kramar saften ur det egna köttet så att Pers hud blir en bräcklig, halvgenomskinlig påse med inälvor och blod. Man äcklas av att se honom. Det kan kanske tyckas underligt att människor som sysslat med att pressa sig själva till absoluta ytterligheter gällande osmakligheter äcklas av åsynen av en obotlig sjukdom i terminalstadiet. Då har du inte sett Per. Det är en milsvid skillnad mellan det och att såga i en främmande kropp. Så har det iallafall sagts mig. Och jag har ingen anledning att tro annorlunda.

Jag var inte där när Per gick bort. Hans familj ordnade med begravning i Göteborg. Skönt att slippa ytterligare en gravsten att hålla efter, ha dåligt samvete över. Skönt att slippa ytterligare en anledning att släpa sig till skogskyrkogården och tända en marshall vid jul och undra vad i helvete man egentligen håller på med. Skönt att slippa stå framför en sten och se en tunn strimma kondenserad utandningsluft stiga upp mot Gud och viska förtroeligt till Per som om han gömde sig bakom gravstenen istället för att sakta ruttna sönder i en kista nere i den våta jorden. Skönt att slippa kuvertet från statskyrkan med inbetalningskort á 500 kronor för underhåll och gravvård ackompanjerat av tiggARBREV från lutherhjälpen och rädda barnen. I Göteborg kunde han ligga, stackarn. Någon gång skall jag åka dit. När det inte är lika mycket. När man har tid att verkligen vara där man är. Någon gång. Bara inte idag.